LIBRIS | We know books

Ana Maria Sandu este scriitoare și jurnalistă. A debutat cu volumul *Din amintirile unui Chelbasan*. A publicat la Editura Polirom romanele *Fata din casa vagon*, *Omoară-mă!*, *Aleargă*, volumul de proză scurtă *Pereți subțiri*, cel de eseuri *Mama îmi spune că am o viață frumoasă* și biografia romanțată *Hortensia Papadat-Bengescu. Străina*.

Este redactor la revista *Dilema veche*.

Vacanță în Portocalia este a doua carte pentru copii a scriitoarei. Pisica Vadú, musca Gina și prietena lor, Sophie, protagonistele din volumul *În țara vacilor fericite*, pleacă acum într-o nouă aventură.

Oana Ispir este ilustratoare cu o bogată experiență în proiecte de ilustrație de carte, editorial, ilustrație web, *boardgames* și publicitate. Stilul său se remarcă prin formele clare, culorile saturate, texturile pronunțate și gustul pentru ilustrație narativă. Oana lucrează atât în tehnici tradiționale, cât și digitale. Pentru Editura Frontiera, Oana Ispir a mai ilustrat *Prințul Miorlau* de Nina Cassian (2022) și *În țara vacilor fericite* de Ana Maria Sandu (2023).

Ana Maria Sandu
Ilustrații de
Oana Ispir

VACANȚĂ ÎN PORTOCALIA

Editura Frontiera

LIBRIS | We know books

Cuprins

CAPITOLUL 1 - Zborul ____ 5

CAPITOLUL 2 - Sperietura ____ 10

CAPITOLUL 3 - Inimi zemoase ____ 20

CAPITOLUL 4 - Întunericul nu e oranj ____ 27

CAPITOLUL 5 - O ușă se deschide ____ 30

CAPITOLUL 6 - Piran Golan ____ 35

CAPITOLUL 7 - Regăsirea ____ 41

CAPITOLUL 8 - Suspiciunea trece cu cremă de ouă ____ 45



CAPITOLUL 9 - Piran Golan le arată Oceanul Atlantic ____ 53

CAPITOLUL 10 - Sophie învață să înoate ____ 61

CAPITOLUL 11 - Un pic de fado ____ 66

CAPITOLUL 12 - Capul Vincent ____ 72

CAPITOLUL 13 - Vincent a fost câine sau om? ____ 80

CAPITOLUL 14 - La muzeul din sud ____ 85

CAPITOLUL 15 - Un fel de final ____ 90

LIBRIS | We know books

Capitolul 1

ZBORUL

– Gina, gata, mi-a ajuns! Nu mai vreau să călătoresc niciodată. Ce-i toată nebunia asta? Cu ce-am greșit în viață?

– Vadú, liniștește-te, te rog! încercă musca s-o calmeze pe pisică, prietena ei, care tremura, săraca, din toate încheieturile. Până și coada i se mișca de parcă era electrocutată.

Pentru prima dată în viața lor, se aflau într-un aeroport. Nici prea mare, nici prea mic, dar suficient de întortocheat încât să se poată rătăci cu ușurință. Peste tot săgeți, indicatoare, oameni grăbiți și dezorientați, copii care își pierduseră răbdarea în așteptarea unui avion și alergau dintr-o parte în alta.

– Hai să facem ceva amuzant, vrei? îi zise Gina și dădu hotărâtă din aripi până când ajunse în dreptul bărbatului de pe scaunul din față, care își trimitea mesaje cu cineva.

LIBRIS | We know books

Trase cu ochiul și văzu în timp real cum omul minte. Scrisese: „N-o să mă întorc prea curând, mai am treabă aici“ și pusese un smiley la sfârșit. Musca îl privi de aproape, văzu că nu i se clintește niciun mușchi de pe față. Ridică atunci din umerii ei mici și se duse repede lângă cușca în care se afla Vadú. De acolo se vedeau cel mai bine pista și avioanele care aterizau și decolau.

– Vadú, tu știi cum arată o minciună? o întrebă ea serioasă, încercând să-i distragă atenția e la ce urma să li se întâmple în curând.

– Acum nu mai știu nimic, Ginuța, doar că mi-e o frică de moarte. Pur și simplu simt că-mi sare inima din piept, fetițo. Și n-am nicio idee cum s-o pun la loc. Ce-i cu monștrii ăștia zburători în care o să ne urcăm?

– Hai, fii serioasă, ești o pisică foarte curajoasă, n-o să pățești nimic nici de data asta, o încurajă musca, deși cu jumătate de gură, căci simțea că pisica nu e deloc în apele ei.

– Eu cred că e sfârșitul meu, fetițo. Să nu mă uiți, te roooog!

– Auzi, tu cântai când erai mică: „Avion cu motor, / Ia-mă și pe mine-n zbor, / Să mă fac aviator! / Nu te iau, că ești mic / Și te cheamă Polonic”? o întrebă musca, ca și când n-ar fi auzit ce spusese Vadú.

– N-am avut niciodată voce, iar de animalele uriașe m-am ferit cât am putut. Dar până aici mi-a fost! se smiorcăi pisica, cu un glas care îți rupea inima și dacă n-o cunoșteai.

Gina își ambală repede motorul propriu și plecă valvârtej să vadă în ce stare de spirit se află ceilalți călători care așteptau, ca și ele, îmbarcarea spre Portocalia. Se apropie de urechile lor atât de mult, încât reuși să le audă gândurile. Și asta o derută, pentru că nimic nu se potrivea cu nimic și descoperi o mare diferență între ce se vedea și ce se întâmpla în capul oamenilor. Cei care păreau calmi și stăpâni pe situație aveau în interior o voce panicată. Iar cei despre care ai fi zis că sunt neliniștiți se gândeau la ceva senin. Ca de exemplu, la un pește la grătar, la cineva drag sau la o baie în ocean.

„Nu vreau să stau pe locul din mijloc pentru că-mi amorțesc picioarele“, se auzea din capul unei

LIBRIS | We know books

doamne în vârstă, cu ochelari, care citea ziarul concentrată.

„Oare am scos totul din priză când am plecat?“ era întrebarea care îl sâcâia pe tipul grizonant, cu ochelari, care stătea ascuns după ecranul laptopului.

„Nu-mi place să călătoresc singură, de ce-am plecat în vacanța asta?” își tot spunea o fată îmbrăcată într-o rochie lungă, colorată, în timp ce-și învârtea o șuviță de păr pe deget.

„Doamne, ajută-mă să ajung teafără și să nu ne prăbușim!“ își repeta fata cu ochelari, îmbrăcată în blugi.

„Vreau să câștig jocul ăsta“, se auzea din capul băiețelului cu șapcă albastră, care se uita fix în ecranul telefonului.

„Când o să-mi crească părul la fel de lung ca al Elsei?“ se necăjea fetița care își bălăngănea picioarele și căreia bunica îi tot spunea să se potolească.

„De abia aștept să-mi văd copiii, mi-e atât de dor de ei!“ se gândea doamna care-și strângea la piept geanta cu cataramă aurie.

Măcar Vadú spunea ce gândea, la ea nu era nicio diferență între ce simțea și ce avea în căpșorul ei înnebunit de frica de avion.

După ce află ce era în capul oamenilor, Gina veni cu toate poveștile acestea indiscrete la pisică. Dar pe Vadú o lăsară rece. Pur și simplu nu-i păsa de oameni și de gândurile lor ascunse. Ar fi dat orice să nu trebuiască să se urce în avion și să stea încordată ca un arc aproape trei ore, așadar, o veșnicie mică.

Sophie, care le convinsese să plece în această aventură, se întorsese cu un sandvici uriaș în mână. Venise într-un suflet și acum stătea cuminte pe scaun și mânca tacticoasă, cu grijă să nu-i pice vreo picătură de ketchup pe rochiță. Ura să fie murdară, ceea ce Vadú, dintre toate ființele de pe lumea asta, înțelegea cel mai bine. Fetița aruncase o privire îngrijorată spre cușcă. Apoi o zărise pe Gina. Asta o liniștise și-și văzuse mai departe de treabă. Flore, mama ei, răsfoia o revistă de modă și se tot uita la panoul pe care era anunțat zborul lor.

LIBRIS | We know books

Capitolul 2

SPERIETURA

– Sălile de așteptare sunt niște camere de tortură! scânci Vadú, iar Gina i se așeză pe cap. Ar fi vrut să-i dea dreptate, dar se abținu.

– Cel mai rău și mai rău e pentru animalele care sunt depozitate în burta aeronavei. Îți poți imagina? Acolo e întuneric și frig, noi măcar stăm cu oamenii, încercă Gina s-o încurajeze pe pisică.

– Crede-mă, Ginuțo, nu pot să mă gândesc la nimic bun în clipa asta, parcă mi s-ar fi dizolvat creierul, se scuză Vadú.

– Frica e ceva natural și incontrolabil. Dar tu știi mai multe lucruri despre avioane decât mulți dintre cei care zboară des și n-au nicio teamă. Pe cuvânt dacă înțeleg, Vadú!

Și avea dreptate mititica Gina. De ce să-ți fie teamă să fii în aer, într-un aparat cu motor, când pericole sunt la tot pasul? Mai ales pe sol. După ce se mai gândi puțin, Gina adăugă:

– Mai știi când ai citit ziarul și mi-ai spus că în baie se întâmplă cele mai multe accidente casnice? Dar nimeni nu zice: „Oh, mi-e frică să intru în baie!". Pe când de zbor multora le e teamă. Dar tu s-ar putea să fii cea mai speriată dintre ei, zise ea, privind-o îngrijorată.

Cu o voce ceva mai vioaie, pisica își rugă prietena să mai plece puțin în recunoaștere.

– Poți s-o vizitezi și pe cealaltă „speriată"? Mă simt mai bine dacă nu sunt singura în situația asta.

– Sigur, mă întorc într-o clipă, spuse Gina și o și zbughi spre rândul al doilea de scaune, să verifice situația.

O privi pe fată și-și dădu repede seama că e și mai albă la față și că acum are și lacrimi în ochi. Starea i se înrăutățise, mai ales că lumea începuse să se ridice și să se așeze la coadă, la poarta de îmbarcare. Lucrul acela de care le era cel mai frică ei și pisicii se apropia. Se întoarse într-o clipă, fără să mai vrea să afle și la ce se gândea fata, și-i comunică prietenei sale:

– E mai rău decât înainte!